

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko Urzędowi Miasta [...] w W.
o odszkodowanie z tytułu nierównego traktowania w zatrudnieniu
i zadośćuczynienie z tytułu mobbingu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt III APa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie

skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753).

Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący – z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. – wskazał, co następuje: - 1. „czy na kwestię naruszenia przez pracodawcę zasady równego traktowania pracowników w zatrudnieniu, ujętej w art. 18^{3a} § 1 kodeksu pracy, co do której skutki jej naruszenia przykładowo zostały wymienione w art. 18^{3b} § 1 pkt 1-3 kodeksu pracy, mogą wpływać, a jeśli tak, to w jakim stopniu - zmniejszając lub wyłączając odpowiedzialność pracodawcy - zdarzenia prawne i faktyczne, które nie należą do treści stosunku pracy i nie wpływają na jego treść oraz na świadczenie pracy, jak też nie miały miejsca w okresie zatrudnienia, co do którego pracownik stawia zarzut dyskryminacji w zatrudnieniu, biorąc pod uwagę zasady i podstawy odpowiedzialności pracodawcy wobec pracownika z tego tytułu?; 2. czy zasada równości wynagrodzenia, tj. prawo pracowników do jednakowego wynagrodzenia za pracę jednakową lub jednakowej wartości, określone w art. 18^{3c} § 1 § 3 kodeksu pracy, jest determinowane w decydującym i koniecznym stopniu przez formalnie zajmowane stanowisko pracy, w szczególności stanowisko pracownicze, wyznaczone na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lutego 2003 r. w sprawie zasad wynagradzania i wymagań kwalifikacyjnych pracowników samorządowych zatrudnionych w urzędach gmin, starostwach powiatowych i urzędach marszałkowskich - Dz.U.2003.33.264 (dalej: „Rozporządzenie z 2003 r.”) lub też na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 2005 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych w urzędach gmin, starostwach powiatowych i urzędach marszałkowskich - Dz.U.2005.146.1222 (dalej: „Rozporządzenie z 2005 r.”), analogicznie - na podstawie obecnie obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 1050 ze zm.) - dalej: „Rozporządzenie z 2009 r.”, czy też jest ono determinowane w decydującym stopniu przez faktycznie wykonywane przez pracownika obowiązki, jeśli są one

inne niż nominalna nazwa stanowiska pracy, zwłaszcza z odniesieniem - co do pracy jednakowej wartości - do kryteriów definicyjnych pojęcia „praca jednakowej wartości”, wyrażonych w art. 18^{3c} § 3 k.p.?; 3. czy w sytuacji określonej w punkcie 2 pracownikowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze z art. 18^{3d} k.p., niezależnie od roszczenia o ukształtowanie niedyskryminacyjnych warunków pracy i płacy z art. 18 § 3 k.p., co do którego przesłanki jako kwestia prejudycjalna będą rozstrzygane przy ocenie roszczenia pieniężnego z art. 18^{3d} k.p., bez konieczności formułowania roszczenia prawokształtującego na przyszłość?; 4. czy w sytuacji zbiegu deliktów prawa pracy lub działań pracodawcy, tj. mobbingu oraz nierównego traktowania w zatrudnieniu sąd może, uwzględniając aspekt szkody na osobie po stronie pracownika w postaci rozstroju zdrowia, wywołany dyskryminacją w zatrudnieniu, zastosować - w ramach ustalania odszkodowania, o którym mowa w art. 18^{3d} kodeksu pracy - kryteria oceny roszczenia o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w oparciu o art. 445 § 1 k.c. i art. 444 § 1 w zw. z art. 300 k.p., tak jak w przypadku roszczenia z art. 94³ k.p., niezależnie od oceny kwestii działań o charakterze mobbingu, jeżeli pracownik w ramach twierdzeń faktycznych stanowiących podstawę roszczenia - kwalifikowanego łącznie z art. 94³ § 3 k.p. oraz z art. 18^{3d} k.p. - podnosi, iż szkoda na osobie (rozstrój zdrowia) wynika łącznie z działań o charakterze mobbingu i dyskryminacji, stosowanych wobec niego przez pracodawcę?

Powołane przez skarżącą okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku opartego na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymagania konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym

sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, LEX nr 560581; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504; z 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX nr 560494) i 4) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Ponadto, co jest istotne, zagadnienie prawne powinno odnosić się do konkretnego przepisu prawa albo konkretnej regulacji prawnej, co oznacza konieczność sformułowania przez skarżącego, jakiego przepisu (zespołu przepisów lub norm prawnych) prawa materialnego lub procesowego dotyczy przedstawiane zagadnienie.

W rozpoznawanej sprawie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu nie zawarto wyводу, który spełniałby powyższe wymagania. Uzasadnienie wniosku stanowi jedynie polemikę z ustaleniami Sądu drugiej instancji. Sąd drugiej instancji sprostął zadaniu wynikającemu z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji stanowi logiczną całość, w stopniu umożliwiającym przeprowadzenie kontroli kasacyjnej. Sąd drugiej instancji przy tym odniósł się do zarzutów stawianych w apelacji. Sam fakt, że szczegółowość wywodów

poczynionych w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 czerwca 2013 r. nie satysfakcjonuje powoda, nie może być podstawą do przyjęcia, by Sąd ten dopuścił się kwalifikowanego naruszenia przepisów postępowania cywilnego. Z pewnością nie można zarzucić braku celności i trafności argumentów podniesionych przez Sąd drugiej instancji na uzasadnienie swego stanowiska. Z kolei dla spełnienia wymagania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie, jakie poważne wątpliwości budzi wykładnia określonych przepisów prawa lub wskazanie rozbieżnych orzeczeń sądowych wydanych w oparciu o różną wykładnię tych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z 25 października 2007 r., V CSK 357/07, LEX nr 621244; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oceniając przez pryzmat ustaleń faktycznych niniejszej sprawy nie zawiera wyводу identyfikującego jakiegokolwiek rozbieżności w orzecznictwie ani nawet wątpliwości, jakie może budzić wykładnia przepisów tam wskazanych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]